

การพัฒนางานอาสาสมัครในฐานะกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพตนเอง

- องค์กรรับผิดชอบ
- กลุ่มอาสาสมัครเกือบฝั่งเด็ก
 - ล่ามแปลภาษา ศาลอาญา กระทรวงยุติธรรม
 - ธนาคารจิตอาสา

รายชื่อวิทยากร

1. นายพีรช วงศ์วิภาส อาสาสมัครเกือบฝั่งเด็ก ปี 3
2. นายชาย ทุน เซว (เมือง) หัวหน้ากลุ่มองค์กรท้องถิ่น Myanmar River in Thailand และเป็นล่ามแปลภาษาในชั้นศาล สำนักงานศาลยุติธรรม กรุงเทพฯ
3. คุณธีรพล เต็มอุดม ผู้จัดการธนาคารจิตอาสา

ผู้ดำเนินรายการ นางณัฐฉวี เวตแมน (นัท) Regional Youth Specialist – VSO Asia Pacific

รูปแบบในการดำเนินงานการประชุม

การประชุมและเสวนาในเรื่องของจิตอาสา

สรุปรายละเอียดการประชุม

เปิดการประชุมด้วย คุณพีรช วงศ์วิภาส อาสาสมัครเกือบฝั่งเด็กปี 3 ซึ่งมีประสบการณ์ในการไปสอนหนังสือในพื้นที่ถิ่นทุรกันดาร ซึ่งมีการพูดถึงเรื่องของความฝัน ว่าคนเรานั้นยอมที่จะเสียสละความฝันของตัวเองเพื่อทำในสิ่งที่เรียกว่าภาระหน้าที่ และได้มีคำคมฝากเอาไว้คือ “เราจ่ายเงินให้คุณเท่าไร เพื่อให้คุณเลิกทำตามความฝัน” ซึ่งทุกคนย่อมมีภาระหน้าที่กันทุกคน อีกทั้งยังมีการพูดถึงเรื่องความกลัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งที่คุณ พีรช กล่าวคือ เขากลัวที่ชีวิตจะสั้นเกินไปแล้วเราไม่ได้ทำตามความฝันของตัวเอง ซึ่งนั่นคือ **Comfort Zone** นั่นเองคือจุดที่เราอยู่สบายมีความสุขอยู่แล้ว แล้วเราก็ไม่อยากที่จะออกไป ซึ่งคุณพีรช นั้นสามารถออกจาก **Comfort Zone**ซึ่งหมายถึงความไม่แน่ใจ ความไม่แน่นอนในชีวิตนั่นเอง และการที่เราจะไปทำนั้นเราต้องตั้งใจที่จะทำมันจริงๆ ต้องมี **Passion**ในการทำมันขึ้นมา และสิ่งที่สำคัญที่สุดสิ่งที่โรงเรียนไม่ได้สอน นั่นเอง โดยเขาต้องการจะสื่อว่า หากเราเรียนแต่ในโรงเรียนรู้แต่เพียงทฤษฎี แต่ไม่เคยทำมัน แล้วเราจะเกิดผลงานได้อย่างไร

ต่อมา นายชาย ทุน เซว (เมือง) ล่ามแปลภาษา ศาลอาญา กระทรวงยุติธรรม) ได้พูดถึงชีวิตของชาวต่างด้าวในประเทศไทยเนื่องจากคุณชาย นั้นเป็นคนพม่าที่เข้ามาในเมืองไทยเพื่อทำตามความฝันของตนที่อยากจะประสบความสำเร็จ ซึ่ง

ได้กล่าวว่า สิ่งที่เขาทำตอนแรกเขาก็มาเพื่อเงิน แต่ทว่าหลังจากที่มาทำงานอาสาและฝึกเป็นล่ามนั้น เขารู้สึกว่า เงินนั้นไม่ใช่ปัจจัยสำคัญสำหรับเขาคือต่อไป แต่เขาคิดว่าอยากจะทำช่วยเหลือคนต่างชาติหรือคนพม่าที่มีปัญหาในเรื่องกฎหมายในเมืองไทย และยังบอกอีกว่าการทำในด้านใดด้านหนึ่งบ่อยๆก็จะพัฒนาศักยภาพตัวเองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องของชีวิตประวัติของเขาเสียมากกว่า

ต่อมาก็เป็น ธีรพล เต็มอุดม จากธนาคารจิตอาสา เขากล่าวว่า คนไทยสมัยนี้มองหาแต่ความสำเร็จในเรื่องของตัวเงินมากกว่าส่วนอื่นๆ และพยายามตามหาสิ่งที่อยู่ข้างนอก และลืมกลับมามองตัวเองว่าตัวเองนั้นมีปัญหาอะไรและต้องพัฒนาอะไรขึ้นมาบ้าง ซึ่งถ้าหากเราออกมาจาก **Comfort Zone** มากขึ้นก็จะทำให้เราได้พบกับความจริงที่มีอะไรมากกว่าที่ชาวออกมา และพอเราได้เจอปัญหาจริงๆ เราก็จะเรียนรู้และพัฒนาวิธีการพัฒนาการทำงานของตัวเองมากขึ้น ซึ่งเรียกว่าทักษะการพัฒนาตน และยังบอกอีกว่า หากงานอาสาทำเพียงอย่างเดียว ก็คงไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง เขาจึงพยายามที่จะหาว่า จะทำอย่างไรให้อาสาสมัครนั้นพยายามหาวิธีแก้ปัญหาจากใจของตัวเองจริงๆ เพื่อให้การพัฒนานั้นเกิดความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ แต่สิ่งที่สำคัญนั้นคือ โครงสร้างในการทำอาสา ซึ่งไม่ควรจะไปบังคับเขา เช่น การที่จะได้รับ กยศ นั้น ต้องมีการทำจิตอาสา แล้วจะรู้สึกอึดอัด คือและยังพูดอีกว่า อย่าคิดว่าการทำงานอาสาแล้วจะเกิดการเปลี่ยนแปลงจริงๆ การที่มีสมาธิจิตอาสาเพิ่มมากขึ้นไม่ได้ส่งผลให้การพัฒนาเพิ่มขึ้นตามไปด้วยเพราะ ว่า ระบบงานอาสานั้นยังไม่มีประสิทธิภาพนั่นเอง

ข้อคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม

1. ในปัจจุบันเราควรจะจัดการกับงานอาสาสมัครอย่างไรในมหาวิทยาลัย?

- เหตุเกิดเพราะว่ามีคนสั่งมา และไม่มีเวลา เพราะว่าทั้งอาจารย์มีข้อจำกัดในเรื่องของการประเมินเพื่อการทำงานหรืออะไรจึงทำให้ไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งทางในงานอาสาสมัครนั้นไม่กำหนด **KPI** ว่าจะต้องทำให้ได้หรืออย่างไร เราควรจะมีการเปลี่ยนแปลงแต่ควรที่จะเปลี่ยนแปลงที่ตัวเราเอง และมองที่คุณค่าและความฝันว่า เราทำเพื่ออะไร แค่นั้นเพียงพอ

2. บทบาทของ Social Media กับงานอาสาสมัคร จะสามารถเป็นอะไรที่นอกเหนือการรับอาสาสมัครได้ไหม?

- ได้ครับ แต่ว่าสิ่งที่เราควรจะทำคือให้เนื้อหาว่าเราทำเพื่ออะไร หรือใช้ **Social Media** เพื่ออะไร เพราะมันไม่ได้ใช้เพียงเพื่อการรับสมัครคนเข้ามาทำงานอาสาสมัครเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ทว่าเราสามารถทำ **Social Media** เพื่อเป็นการโปรโมตงานอาสาสมัครได้ และอีกทั้งเด็กวัยรุ่นหรือวัยเรียนสมัยใหม่ก็ยังคงให้ความสำคัญในโลก **Social Media** มากกว่าช่องทางอื่นๆด้วย

ข้อเสนอแนะในการพัฒนางาน

-ระบบการทำงานในเรื่อง IT ยังมีปัญหาอยู่เล็กน้อย และการดำเนินงานไม่ตรงเวลาเท่าที่ควร

-หัวข้อบรรยายกับเนื้อหาบางเรื่องอาจจะยังไม่ได้สอดคล้องกันมากนัก